Szarvas, 1898. julius 31. 31 szám. Kilenczedik évfolyam.

SZARVAS és VIDÉKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Jókai Mór-utcza 1257. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.
BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:
Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . . 2 frt
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . 8 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:
Beliczey-utcza 11. szám. (saját ház,) hová az előfizetési pénzek intézendők.
Hirdetéseket jutányos áron elfogad.
BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCÁR.

Néhány szó egy jövedelmező gazdasági ág. meghonosításáról.

Általános a panasz, hogy csupán földmiveléssel foglalkozó nép helyzete nap-nap után sanyarubb, a tulmagas állami és községi adók, az ármentesitési költség oly sulyos teherként nehezednek a földbirtokra, hogy az évenkénti csekély terményeket és a mult évitől eltekintve, nagyon alacsony gabona árakat figyelembe véve, alig hozza meg a földbirtok a tőke 2—3 %-át.

Kétségtelen, hogy ezen panasz nagyon is jogos, és éppen a panasz jogosságán a kormány is felbuzdulva, mindenféle módozatokon iparkodik a belterjes (intensiv) gazdálkodást, valamint a házi ipart meghonositani. Hogy ezen irányban mily lépéseket illetve intézkedéseket tett a kormány Békésmegyében, ezt, azt hiszem mint köztudomásu tényt szükségtelen bővebben fejtegetnem.

Miután a belterjes gazdálkodás eszméje, éppen czélszerüségénél fogva, a köznép előtt is hova tovább terjed, — mert elmult már ama boldog idő, hogy a földet egymás után 4—5-szöri buzatermésre kényszeritettük, hogy aratástól Szt.-Mihály napig a tarlót vigan hagytuk zöldelni, a nélkül hogy a nyári ugarolással, az őszi szántást megkönnyitettük, illetőleg a termő földet, az időjárás termékenyitő hatásának kitettük volna. — Önkénytelenül szembeötlik a méhészet mint gazdasági mellekfoglalkozás eszméje, annál is inkább, mert tudomásom szerint, Szarvas városában a méhészet, különösen az okszerü méhészet kérdése, eltekintve egy-egy szorgalmasabb mükedvelőtől igen gyenge lábon áll.

Felvettetvén a méhészet kérdése, első sorban annak kimutatására szoritkozom mily haszonnal jár az okszerü méhészet. Nem akarok itt külföldi példákra hivatkozni, mert kétségtelen az, hogy e tekintetben oly példákra találunk, melyeket a méhészetre mint mellékesen üzött gazdálkodási ágazatra, alkalmazni nem lehet, éppen azért a méhészet hasznosságának bizonyitására hivatkozom a mi viszonyainknak teljesen megfelelő és a „Magyar méh“ czimü szaklapban megjelent példákra, nevezetesen a hivatkozott lap ez évi első számában ki van mutatva, hogy Fekete hegyen (Bács m.) K. A. ur 120 méh család után egy év alatt 3000 klgrm, B. S. ur egy mü raj után egy év alatt 31 klgram, M. Gy. ur rosz méh legelő és gyenge teleltetés mellett 12 méh család után egy év alatt 150 klgrm. mézet pergetett, de van ennél még meglepőbb eredmény is, ugyancsak a hivatkozott lap 6—7 számában Cs. K. ur arról számol be, hogy minden erös (mesterségesen erösitett) kaptára után évente egy métermázsa mézet nyert.

Nem fér az adatokat közölt urak szava hihetöségéhez a kétely árnyéka sem, s ha a méz értékét métermázsánként csak 30—35 frtjával számitom, pedig az országos méhészeti egyesület mézértékesitő bizottsága ennél nagyobb áron tudta tagjainak a megkivánt alakban szállitott mézét értékesiteni, kétségen kivül áll a méhészkedés jövedelmező volta.

Szinte hallom az esetleges ellenvéleményt, termeltem annyi és annyi mézet, bajlódtam a méhekkel, a kipergetéssel és a méz mégis a nyakamon maradt. Van ezen észrevételnek is alapja. De vajjon ki ennek az oka? Nem önmagunk vagyunk-e okozói annak, hogy a termelő a termet mézét nem tudja értékesiteni, vagy csak oly áron, hogy nem fizeti meg a termelési fáradságot sem. Ezen igen könnyü a segitség, honositsuk meg ház tartásunkban a külföld példájára a méz élvezetét, használjuk a mézet mindazon esetekben (mert egy két esettől eltekintve lehet) midön czukrot használunk, bizonyára nem lesz állitólagos tultermelésünk.

A méhészet hasznosságát kimutatván azt hiszem nem kell bővebben fejtegetnem a méhészet lélekemelő voltát, aki valaha, levetközve a méh csipéstöli félelmét, ha nem is foglalkozott méhekkel hanem csak megfigyelte a méhek munkálkodását, látta azon pontos munka beosztást, azon, — ha szabad ugy szólnom — bámulatos társadalmi rendet mely egy méh családot jellemzi, önkénytelenül hive és magasztalója lesz a méhnek. Még számos jó tulajdonságot lehetne felsorolni, mely ugy a méhészettel mint foglalkozással, mint a méh hasznosságával van összefüggésben, hogy egyebet ne emlitsek kétségtelen tényt képez az, miszerint a méhek a növények termékenységét éppen a különböző nemü himporok áthordásával fokozzák, söt sok esetben egyenesen mint a különböző nemü növények megtermékenyitői szerepelnek, de ezen kérdések foglalása a jelen rövid felszólalásom keretén kivül esik.

Áttérek ezután azon módozatra melylyel szerény nézetem szerint népünket az okszerü méhészettel megismertetni, és kedvét a méhészet önálló müvelésére serkenteni lehetne.

Állitson fel a város közköltségen egy 15-20 Dzirzen-féle kaptárból álló méhest, tartasson az okszerü méh kezelésről hetenkinf előadást, melyben ne csupán méhek kezelése, de egyuttal népszerü és vonzó előadásban a méh természetrajzi tulajdonságai, a méh család élete, ismertessék. Nincs kétségem az iránt, hogy Szarvas város tanitói közül ne akadna, aki méhészettel foglalkozván, habár szerény dijazás mellett is, a nemes czél által lelkesitve a népszerü előadások tartására vállalkozzék. Nem lesz előtte járatlan ut, mert a kormány vándor méhész tanitói évente többször városunkban előadást tartván, azon

SZARVAS és VIDÉKE TÁRCZÁJA.

Egy mindennapi történet.

Régi történet, az életben gyakran előfordul, a tárgy mindég ugyanaz, csak a személyek változnak.

A korán árván maradt Margittal is ugy történt, őt is elsodorla, megtörte az élet vihara: pegig messze földön kellett keresni hozzáfogható szép leányt, kinek szelid kék szemeiben annyi érzés, oly meleg kedély s nemes sziv sugárzott, a kinek hosszu szőke haján ugy ragyogott az esti nap sugára. Kedves gyermek volt ő már akkor is, midőn atyját, később pedig anyját, kinek ő volt egyetlen öröme e földön, kisérték ki a zöld pázsitos temető kertjébe, a midőn nem értve még a reá mért csapást, mosolygó arczczal játszott a sirdomb sárga rögeivel s nevető arczczal szórta a földet anyja koporsójára; a hólottas gyülekezet szánakozva tekintett reá, s nem akadt egy is, ki szivből nem sajnálta volna a kis árvát.

A kis leányt aztán rokonai vették magukhoz s felnevelték öt ugy, miként anyja kivánta; szeretettel gondossággal, mlt a leány komolyságával, szivnemes ségével s szépségével idővel még csak fokozott. Büszkék voltak rokonai reá, mert videkének ő volt az első szépsége s mert a vármegye fiatalsága neki nyujtotta a szépség koszoruját.

De ő mindennek daczára nem szött soha meg nem valósulható álom képeket, hanem megmaradt szokott egyszerüségében, a mi annyi bájt kölcsönzött neki, s egykedvüen vette a környék fiatalságának többé kevésbé sikerült bókjait. Általánosan elterjedt róla azon nézet, hogy olyan, mint egy szobor, szép, de szivtelen.

Pedig ha szivébe láttak volna, ha vizsgáló szemeikkel kifürkészhették volna azon mély szerelmet, mely egész lényét betölté, s mely a környék egyik csinos fiatal emberét, egykori játszó társát, Benkő Gyulát körül övezé tisztelettel s csodálattal bámulattal látták volna annak igaz érzelmét, kit előbb szépségéért istenitettek s hidegségéért sajnáltak.

Ezalatt multak az évek, Benkő Gyula, ki szintén hasonlő érzelemmel viseltetett Margit iránt s ki meggyőződve annak rokonszenvéről, boldog volt, s a fővárosban készitette magát elő a jövő pályára, Margit pedig folytatta régi életét, s nevelő rokonai kiházasitási tervekkekkel foglalkoztak.

Most épen egy uj kérő lépett fel, egy gazdag előkelő földbirtokos, kinek rokonai összeköttetései csak előnyére szolgálhattak Margit nevelő szüleinek, s ki vagyonával biztositani látszott Margit boldogságát. De Margit mindég kitért rokonai unszolása elől, bár egyenesen ellenmondani, tekintve rokonai határozott akaratát, nem mert.

Margit — szólt egy este nevelő atyja hozzá — itt az idő midőn komolyan kell gondolkoznod jövődről, s határoznod kell.

Határoztam, szólt Margit némi habozással itt maradok maguknál, hiszen itten olyan jó s engem annyira szeretnek!

Nem, leányom ez igy örökké nem maradhat, jövőd érdekében meg kell szoknod, azt a gondolatot, hogy eltávozva tölünk, egy férfi oldala mellett kell uj otthont alkotnod, mely, tette hozzá nevetve, remélem boldogabb lessz az eddiginél.

Margit mélyen elpirulva hallgatott s földre szegezve szemét a kert virágaival játszott.

De hát miért nem? — kérdé végre nevelő atyja a hosszas tünödés miatt haragra lobbanva, kissé indulatosabban.

Mert nem szeretem, mondá Margit egész határozottsággal, mert nem akarom őt szerencsétlenné, s magam folyton kinlódóvá tenni, mert érzem, ha az övé lennék, bünt követnék el, oly bűnt, mit megbocsájtani nem lehetne soha.

Hogyan, talán mást szeretsz?

Igen — mondá Margit szelid szemeit könyörgőn emelve nevelő atyja arczára — igen, mást szeretek, Benkő Gyulát s csakis az övé senki másé nem akarok lenni.

Egy darabig némán néztek egymásra, mignem Margit nevelő atyja szilárd léptekkel tova sietett, folyton azt ismételve nem, azt nem lehet.

Szomoru napok következtek ezután, Margit ro-

nyomokat melyen haladnia kell, erre hivatott egyén által kijelölve látja.

Szükségesnek vélném, hogy ha a nép iskolákban nem is, legalább az ág. ev. egyház által fenn tartott tanitó-képezdében a méhészet oktatás tárgyát képezné, hogy igy a tanitók mint a népnevelésre hivatott egyének ez irányban is jó példát és tanácsot adjanak a népnek.

Nem hagyhatom figyelmen kivül a megfelelő méh legelőről való gondoskodás eszméjét, igaz, hogy ebben a természet is segitségünkre van, a mennyiben a tarlóinkon bőségesen tenyészik a tisztes fü, de addig is mig a méhek ezen legelőhöz juttnak élelmezésükről gondoskodni kell, éppen azért nem tudom eléggé az előljáróság figyelmébe ajánlani, hogy a város utczái, terei, dülő és országutai befásitásánál az akácz (Robinea) és bársnak (Thilia) elsőbbséget adjon. Ami különösen az akáczot illeti, mintha csak a természet jó kedvében az Alföld számára teremtette volna gyorssan nő, faja keményv, virága méz dus, bizon ezen kiváló jó tulajdonságaira gondolva, nem tudom megérteni, hogy miért lett a piacztér fekete diófával beültetve, midőn az, az akácz jó tulajdonságával nem versenyezhet, és hogy a helyet hová ültetve lett valami nagyon szeretné, nem állithatom mert hiába nézegettem őket, még eddig egyetlen egy levelet sem láttam a száraz kórokon.

Sok volna még amit a méhészet mint mellékes gazdálkódás meghonositásának érdekében elmondónak találnék, de bizom benne, hogy a felvetett kérdés nem jesz sziklára hulott mag, és akad e város nagy érdemü méhészei között nem egy, kinél e kérdés visszhangra talál, s ez eszme megvalósitásáért e lap hasábjain nálam hivatottabban küzdtérre lép, és gyakorlatilag is érvényre emeli azon eszmét mely engem lelkesit, és a melynek talán nem kellő alakban adtam kifejezést.

Kivánom, hogy szavam ne legyen a pusztában elhangzó kiáltás, hanem tervem helyes vagy helytelen volta mielőbb birálat tárgyává tetessék, illetőleg az eszme mielőbb megvalósuljon.

* * *

HIREK.

— **Drága a magyar szó.** A napokban egy iparos ember jelent meg szerkesztőségünkben, s a következő panaszt adta elő. Közöljük e panaszt ugy a mint elő lett adva, nem czélzatosságból, de azért, hogy alkalmat adjunk arra, miként ezen panasz az illetékes atóságnál is szóvá tétessék, s ha lehet, jövőben az ily panaszra adó alkalmak elkerültessenek. — E hó 26-án — mondja az illető iparos — kedves figyermekem elhalálozott, s én egyik szomszédomat megkertem, hogy menjen el azon ág. ev. tanitó urhoz, kinek kerületéhez tartozom s kérje meg nevemben, — miután sem én, sem nőm nem vagyunk szarvasi születésüek — miként gyermekemet **magyar nyelvü szertartással óhajtom eltemettetni**, egy rövidke magyar bucsuztatót mondjon gyermekem felett, s ezért küldöttem neki egy forintot. Megbizottam csakhamar visszajött azon üzenettel hogy az illető tanitó ur csakis két forintért hajlandó magyar bucsuztatót mondani, mert **ha uraskodni akarok** t. i. magyar szertartással temettetni, akkor fizessek is. — Én felháborodva ezen üzeneten, s tudva azt, hogy tanitóink **tót nyelven** a megboldogultat **55 kr.-ért**, hozzá tartozóik kivánságára akár keritésének minden deszkájától is külön-külön elbucsuztatják, személyesen mentem az illető tanito urhoz, de ez hajthatatlan maradt, s mint szegény iparos nem voltam hajlandó a kért két forintot megadni abban állapodtunk meg, hogy egy forintért elénekel kis halottam felett két verses éneket magyarul, s igy is történt. Ezek után csak arra vagyok kivancsi, hogy valjon a tanitó urak hiányában benne van-e az, hogy magyar szertartással csakis 4-szeres árért temethessenek, s még kivánczibb vagyok arra, hogy valjon a tótul nem tudó egyház tagok miért fizetik az egyház által megallapitott párbert, ha egyszer adandó alkalommal, külön tetszés szerinti stólát is kénytelenek fizetni.

— **Postakocsi mint levélgyüjtő szekrény.** A közönseg kényelmét szem előtt tartva, a postakocsin egy felette czélszerü ujitás lett eszközölve, u. i. a postakocsi külső oldalán egy, a levelek befogadására alkalmas szekrény lett elhelyezve, s jövet-menet bárki is, ha felmutatja a robogó postakocsisnak a kezében levő levelet, ez köteles a menetet annyira meglassitani, hogy bárki is bedobhassa a postakocsi oldalán elhelyezve levő szekrénybe a kezében levő levelet, e czélszerü ujitásért, csakis elösmeréssel adózhatunk a szarvasi póstahivatal derék és humánus fönökének Borsics Ignácz urnak.

— **Uj levélgyüjtő szekrény.** Községünk nagy kiterjedésü IV-ik tizedének kereskedői kervényt nyujtottak be a nagyváradi póstaigazgatósághoz, egy levélgyüjtő szekrény, s postaértéki jegy áruda felállitása iránt, s mint értesultünk az igazgatóság e méltányos kérelemnek helyt adva, a napokban fogja kerelmezők kivánságát teljesiteni, s az uj levélgyüjtő szekrényt, az uj templom kertyékén szandékozik elhelyezni.

— **Malatság.** A Szarvason időző diákok aug. 6-an jótékonyczélu tánczmulatságot rendeznek a „Népkert"-ben. A kik a tavalyi és az azelőtti mulatságon ott voltak, bizonyara egy kellemesen eltöltött est érzetével távoztak a „Népkert"-ből. Azt hisszük az idén sem marad az előbbiek megött, a derék rendezők legalább mindent elkövetnek e czél elérésére. Diszelnökül Dr. Mazor Elemért kérték fel, kit sikerült is e tisztség elfogadására megnyerniök.

— **Betöréses lopás.** Folyó hó 24-én éjjel, eddigele ösmeretlen tettesek, Litauszki Györgynek Somorin-utcza 1522 szám alatti házába a folyosón levő ablak beverése után behatoltak, s a szobában felhalmozva levő ágynemüek közül 7 drb párnát s két darab dunyhát elemeltek. Nem első eset már ez Szarvason, hogy igy az aratás és cséplési idényben ily nemü lopás történik, s az is sajátságos, hogy ugy tavaly mint két éve is, községünknek vásártér felöli részén történtek ilynemü lopások. Azt hisszük nem ártana ha rendőrségünk kissé éberebb szemmel kisérné községünk e tájékát, s azt hisszük, hogy rendőrségünk csekély létszámat nem ártana kissé megszaporitani, s kissé szigorubban ellenőriztetni azt, hogy egyes házak e. csz nyaron át, ne hagyassanak minden felügyelet nélkül, mint az Szarvason nagyon is divó szokás.

— **Népfelkelő-jelentkezési állomás Öcsödön.** Öcsöd község lakosságának nagy kényelmetlenséget okozott, hogy népfelkelő kötelezettsége, évenként Szentandráson kellett az ellenőrzési szemlén megjelenni, a mi minden egyénnek egész napi időveszteséggel járt. Többeknek kérelmére most a honvédelmi miniszter Öcsöd községet is jelentkező állomásul jelölte ki és igy a népfelkelő ellenőrzési szemlék ez évben már Öcsödön is megtartatnak.

— **Fagy juliusban.** A földmivelési ügyi miniszteriumhoz a gazdasági tudósitóktól beérkezett jelentések szerint Szepesvármegye szepesszombati járásában julius 21., 22 és 27-en éjjel fagy volt, mely a burgonyában és borsoban tett nagyobb kárt.

IRODALOM.

Ébredés. Benedek Elek nagy történeti munkájának, melyben a magyar nép multját és jelenjét irja meg az ő bájos nyelvén, három uj füzete, a 15., 16. és 17-ik fekszik előttünk, hogy meggyőzzön bennünket arról, hogy nem csalódtunk, midőn az Athenaeum e sikerült vállalatának megindulásakor oly nagy várakozással néztünk annak folytatá a elé. Ime végre egy történeti munka, melyben a tudós és népiró egymásba olvadva lép elénk, mely a gondos és lelkiismeretes kutató alaposságát, az olvasó figyelmét és érdeklődését lebilincselő elbeszélő ügyességével egyesiti. A három uj füzet azt a kort tárgyalja, melyben a magyar nemzet ébredezni kezd hosszu, százados álmából, azt a kort, midőn Mária Terézia, majd József ujitásai felkeltik azt az egészséges reakcziót, mely ugy hatott a magyar nemzeti élet minden ágára, mint az üditő termékenyitó eső a hosszu szárazság folytán eltikkadt, nehéz álomba merült természetre. A nagy kor rajzában szinte megdöbbentő elevenséggel varázsolja elénk Benedek a Hóra-féle lázadás zord jeleneteit, majd a Martinovics-féle összeesküvés álmokat kergető vértanuit. És mig a nép vergődéseinek, vágyainak, fel s felébredő, majd csüggedő reményeinek müvészi rajzában, mint a nép lelkének, gondolkozásának nagy ismerőse, kiváló psichologusnak mutatkozik Benedek, addig addig Mária Terézia, II. József, Lipót és Ferencz alakjznak finom megrajzolásával, nagy jellemző erejéről tesz tanubizonyságot. A nagybecsü munka egyes füzetei 30 krajczárért kaphatók.

A „Képes Családi Lapok" irói a a legjobb nevü és legjobb tollu irók; a „Képes Családi Lapok" Magyarország legelterjedtebb s méltán legkedveltebb képes szépirodalmi heti lapja; a „Képes Családi Lapok" kitünő és változatos tartalmának megfelel a kiállitása is, mert a legjobb mesterek legjobb képeit közli müvészi reprodukciókban. A „Képes Családi Lapok" nagy áldozatok árán az ismeretterjesztő czikkekhez jól sikerült fényképek után készült illusztratiókat is közöl; az aktualis kérdéseket és eseményeket azonnal a leghitelesebb alakban ugy képben, mint irásban terjeszti olvasó közönsége elé, s mind e mellett a „Képes Családi Lapok" Magyarország legolcsóbb szépirodalmi heti lapja, mert előfizetési ára egy évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. A „Képes Családi Lapok" kiadóhivatala (Budapest, V. Vadász-utcza 14 sz. saját házában) mutatványszámot kivánatra ingyen és bérmentve bárkinek küld a ki ezért hozzá fordul.

Innen-onnan.

* **Inkább szakácsnő mint nevelőnő.** Angolországban egy idő óta gyakran megtörténik, hogy fiatal hölgyek, akik maguk gondoskodnak fentartásukról, inkább lépnek a szakácsnői, mint a nevelőnői pálya a. Nem azert történik ez, mert nevelőnőkben kisebb a keresleti, hanem azért, mert manapság Angol- és Franczia országban háromszor olyan jól fizetik a szakácsnőt, mint a nevelőnőt. Legutóbb egy fiatal hölgy már félig-meddig elszerződött nevelőnőnek egy urhölgyhöz 30 livre sterling évi fizetésért, mikor arról értesült, hogy az illető urholgy szakácsnőt is keres, akinek havonként 50—70 font sterlinget fizetne. A fiatal lady pillanatig sem habozott és miután főzó-iskolat is végzett, fölajánlotta szakácsnői szolgálatait. Az illető urholgy eleinte nagyott nézett, de utóbb fölfogadta egy hónapos próba-időre és ez idő leteltével évi 800 font sterlingért szerződtette, kijelentvén, hogy soha jobbizüt nem evett, mint mióta a fiatal lady főztéből, evett.

* **Hogyan házasodnak Amerikában?** Gyors házasságokról már sokat hallottunk, de az ugynevezett villámházasságok sorát egy fiatal yankee nyitotta meg New-Yorkba. Egy regeli alkalmával bemutatták a fiatal özvegynek, Udvarolni kezdett. A hölgy reagalt. A yankee megfogta a kezét. Ő igent mondott. A fiatal ember a telefonhoz lépett és a békeirót hi-

vatta. Az megjelent és nyomban összeadta őket A reggeliző társaság átalakult lakodalmi népséggé. Reggeli után a fiatal pár nászutra indult. Alkalmasint a válásnál is ily csodálatos sebességgel fognak eljárni.

* **Asszonyi logika.** X. ur: Miért beszélnek a nők annyi rosszat erről a hölgyről?

Z. ur: Mert nem tudnak róla semmi rosszat.

* **Anyakönyvvezetőnél:** — Neve?

— Szeker Borcsa.

— Életkora?

— 37 év.

(Anyakönyvvezető feltekinte: — Mióta?

* **Az aszódi javitó intézet vizsgáján.**

A zenéből.

Zenetanár: Hányfele kulcsót ismerünk a zeneben?

Növendék (akadozva): Violin kolcsot . . .

Zenetanár: És?

Növendék (gondolkozik)! És és . . .

Zenetanár: Nos?

Növendék És a tolvajkulcsot.

Zenetanár: Ohó fiam, nem a zeneszerzésből felelsz.

Az állattanból.

Tanár: Melyik madár lop el minden fényes tárgyat?

Növendék: A jó madár.

A történelemből

Tanár: Melyik volt a legdicsóbb nemzet?

Növenaék: A spártai.

Tanár: Miért?

Növendék: Mert nem büntették a tolvajokat.

Hittanból.

Lelkész: Mond meg fiam, miért bünteti az Isten a gonoszokat?

Növendék: Mert nem tudnak alibit igazolni.

Nyelvtanból.

Tanár: Mondj egy birtokos névmást.

Növendék (hadarva): Enyém tied .

Tanár: Mi a külömbség a kettő között?

Növendék: Semmi.

KÖZGAZDASÁG.

A vaj festése. Már régi szokás hogy a vaj jóságát kisebbnagyobb mértékben ennek szinétől feltételezzük, s minthogy tudjuk miként a téli vaj vagyis a száraz takarmány után nyert vaj fehér, a zöld takarmány után nyert vaj szine pedig sárgás, azért, hogy a külömbséget kiegyenlitsük, festő anyagot haszmálunk, vagyis a vajat festjük. A különféle festési módok közül a legegyszerübbet s az egészségre legártalmatlanabbat alább közöljük.

Nehány — színre nézve sötétebb szinü — murok répát negtisztitunk, s közönseges torma reszelőn megreszeljük. Ezen reszelt murokrépát a vaj kivevése után vissza maradt iróban 2—4 óráig áztatjuk azután pedig vékony gyolcs ruhán keresztül szürjük. Az igy nyert szines folyadékból minden 7—8 literes köpübe mielőtt a köpülést megkezdenők 2 deczi mennyiséget bele töltünk, mely a nyerendő vajnak nemcsak szép sárga sziut, de kellemes irt is kölcsönöz,

A fias tyukok a kertben. A tyukok a különféle bogarak, férgek összefogdosása által rendkivül nagy hasznot tesznek a kertben, de azért még sem türjük meg benne, mert egyrészt a gyönge növényeket összetapossák, másrészt pedig a kaparással is rendetlenkednek, sőt kárt is csinálnak. De ezek a kifogások a nagy tyukokra szólnak, a kis csibék ez alól kivételt képeznek, mert azok nem kaparnak de annál inkább pusztitják a férgeket, olyanokat is, a melyek ellen a kertész nem is védekezhetik. Igen ám, csakhogy a hol a kis csibék vannak, ott van az anyjuk is, a fiastyuk, a mint tudjuk, folyton kapar. Én ezt a kérdést, hogy a fiastyuk ne kaparjon és a csibék szedegethessék a férgeket, ugy oldottam meg, hogy a tyukot a boritó alatt tartom, a hová a csibék szabadon ki- és bejárhatnak. Az első napon a kis csibék csak anjuk körül fordolódtak, de másod-harmadnap kis kirándulásokat tesznek, vegreaz egész kertben elszéledtek, vadászgatnak és csak akkor térnek be anyjukhoz, ha szomjasak vagy szemre jött étvágyuk. Ha a csibék taposni, kaparni kezdenek, akkor fölmondom neki a kertben való lakást, kiteszem anyjukkal a szabadba és helyibök ismét kicsinyek fogadok meg kertészsegédeknek. Igy tart ez nálam tavasztól őszig. Láttam én ezt a rendszert egy helyen alkalmazva, de nem utánoztam, mert kinzással jár. Ugyanis a tyuk nem boritó alatt, hanem lábánál fogva a fához kötve. Szegény tyuk véresre sebezte a lábát a sok ránczigálással, a mint szeretet volna távozó fiai után menni. A ki azt hiszi, hogy a boritó nem szolgál a kert diszére, ámbár rendes boritóról nem áll ez, az állitása a boritót valami félreeső helyre, a csibék azért elszéledtek az egész kertben. A ki ezt egyszer megkisérli, többé nem fogja elmulasztani a kis kertészek munkásságát igénybe venni.

Szemelvények: a „Pillangó" társadalmi és müvészeti élczlap f. é. 26-ik számából.

A legujabb betegség.

Egy falusi gazdaember ovost hivatott beteg fiához. A gazda maga is igen vékonypénzü, beteges kinézésü ember volt.

Mikor az orvos kikérdezte a fiut, egyuttal az apját is megtudakolta:

— Hát kend, Pernye gazda, miben szenved?

— Én kérem alásan, doktor ur? Hát — adoexekucióban.

A hová ujság nem jár.

Egy házasulandó pusztai legénytől kérdi a plébánus, mikor nála a tanitáson megjelent:

— Edes fiam, mugtudnád-e mondani, hogy a három isteni személy közül melyik halt meg?

— Hát meghalt? — csodálkozott bambán a legény.

— Ejnye, hát még ezt sem tudod? — pirongatta szeliden a tisztelendő ur.

— Már kérem alásan, — fakadt ki az őszinteség a legényből, — mi miattunk meghalhat akár mind a három, mert a mi pusztánkra nem jár ujság.

Azok az asszonyok.

Egy palócz menyecskének meghalt a férje. Reggel megtelt a ház résztvevő látogatókkal.

Az özvegy vigasztalhatlan volt; sirt-ritt, ájuldozott ura ravatalánál.

Egyszer csak hozzá lopódzik özvegy szomszédja s a fülébe sugja:

— Ne siri Anka, én elveszlek.

Az fuldvkolva zokogja vissza:

— Jaj Están, már elkésett. Eppeg elébb igérkeztem oka a Szekeres Marczinak.

Nem lehet az ember mindenütt.

— Hát azért fogadtam be én kendet kerülőnek hogy itt korhelykedjék a korcsmában, mig ott künn a mezőn kár történik?!

— Hiszen kérem alásan, nagyságos uram, — védekezik a kerülő, — az ember csak nem lehet mindenütt!

Találó hasonlat.

A kanász bejött a tanyáról. Midőn bekopogtatott gazdájához, az éppen az ebédnél ült s nagyokat nyelt.

— Nos mi ujság Marczi?

— Ma hajnalba a kajlafülü disznó kilencz malaczot vetett, de csak nyolcz tud szopni.

— Mit csinál a kilenczedik?

— Hát annak is ugy kell tenni, mint mo t nekem; nézni, hogy eszik más, — válaszolt a kanász, irigy szemmel nézve ebédlő gazdájára.

Kivágta magát.

Gazda: Te haszontalan naplopó! Itt a munka és te a helyett, hogy dolgoznál, lefekszel a fa alá aludni. szégyeld magad! Nem is érdemled meg, hogy a nap rád süssön,

Czigány: De kezsit lábát csókulom téns uram, hisen épen ázsért feküdtem azs árnyékba a fa alá.

A beteg testvér.

Asszony: Hallod-e, kis lány, te csak eljársz hüségesen ételért beteg testvéred számára, pedig nekem ugy rémlik, hogy már egészséges, mintha láttam volna tegnap az uleán.

Kis leány: Hát kérem. már egészséges, de még mindig eszik.

Fogas kérdés.

Bandika: Mama kérem, honnan tudják a négerek hogy mikor piszkos a kezük?

Népfelkelés idejében.

— Nem szeretnék most férfi lenni, mert elvinnének katonának, — mondja egy delhölgy.

— Ah nagysád, hiszen kegyed már a népfelkelés második korosztátyba jutna, ezeket pedig nem bántják bókol vissza egy gonosznyelvü fiatal ember.

Neki nem lehet.

Fényes estély-társaság gyül össze egy uri háznál. A vendégek egyike sarokba huzódva, nagyokat ásit.

— Unja magát, ugy-e uram? — kérdi szomszédja.

— Rettentően? volt a válasz. — És Ön?

— Irtóztatóan.

— Tudja mit, hátha szépen együtt haza ossonnánk?

— Fájdalom! Nehem lehet, mert én vagyok a házi gazda.

Szószerint követett tanács.

Ilka kisasszony a mamájával az utczán sétál. A leány azomban folyton hátranéz a fiatal emberek. után.

— De édes leányom, — szólal meg végre az anyja, — az nem illik, hogy te mindig hátra fordulsz Mit nézdegélsz egyre?

— A fiatal embereket.

— Borzasztó, rettenetes! — szörnyüködik ez őszinte vallomásra a mama.

— De mama, — menti magát Ilka nagysám, — hiszen magad mondtad, hogy már itt az ideje, hogy ferj után nézzek.

Jó biztatás.

— Ah, édes Laczim! Ha tudnam, hogy te engem csak a pénzemért vezetsz oltárhoz, kétségbeesném.

— Ne félj semmit. Ha egybekelünk, majd meglátod, hogy hamarosan tuladok azon a pènzten.

Ártatlan megjegyzés.

— Mama, — kerdi a kis leány, — miért nem jön a most a nagynéni mihozzánk? Olyan régen nem láttam már.

— Mert hat hét óta fürdőben van, — felel az annya.

— Hát olyan piszkos, hogy annyit kell fürödnie?!

Miért akar férjhez menni?

— Igy hát erősen elhatározta magát nagysád, hogy ujra férjhez megy?

— Ugy van, kedves orvos ur.

— S miért?

— Mert vannak, pillanataim, mikor szeretném rossz kedvemet valakin kitölteni, s csak a férj alkalmas ily szerepre, mert ő nem mondhat fel két hét alatt, mint a cseléd.

Vonja le hozományából.

A kis Malvin hógolyóval betörte az ablakot, e csinyje miatt atyja meg akarta verni.

— Papácska, kedves papácska, — könyörög a kis lány — ne verj meg, vond le inkább a hozományomból az ablak árát.

Soh'se válogasson.

Egy atföldi faluban a pap, hogy az ősziekat elvethessék, esőért imádkozott.

A mint azonban az ima ezen részét mondja:

. . „Adjál Uram nekünk egy áldásdus csöndes esőt" . . . nagy sebbel-lobb közbekiáit az egyik gazda:

Soh'se válogassék főtisztelendő uram; akármilyen esőt adjon ő szent felsége, csak adjon.

Váratlan fordulat.

— Esküvőnk után abba fogod hagyni a dohányzást. Ugy-e édes?

— Igen, szivem.

— És az ivást is! Ugy-e?

— Azt is.

— A clubbodba se mégysz többé? Ugy-e nem?

— Akár oda se.

— Tudsz talán még valamit, amivel saját jószántadból felhagynál?

— Oh igen!

— És ez?

— Felhagyok azzal a gondolattal, hogy megnősüljek! — Isten velünk!

A barátság netovábbja.

A barátság netovábbja az, ha az ember élczlapszerkesztő és házassága után lapjában élczeket mer közölni az anyósok rovására.

Esős időben.

— Kisasszony kérem, melyik czipőt tetszik ma felhuzni? — kérdi a szobacziczus kisasszonyát.

— Nem látod, hogy esik az eső, te szamár? A kivagottat!